

el davantal de pere calders *Milions en dansa*

Un cop feta la bravata d'optar pels JJOO i obtenir que Barcelona sigui la seu dels que se celebraran el 1992 (si no tenim cap desgràcia), trobo que hauriem de fer el cor fort i animar-nos, tot considerant que hem estat molt afortunats. Estaria bé de celebrar qualsevol circumstància o esdeveni-

ment que s'hi relacioni amb vent de cara.

Sé fins a quin punt em costa de formular aquesta invocació a l'optimisme, perquè jo pertanyo al grup dels qui —des del principi— no es van engrescar amb la perspectiva de glorificar que els altres, els forasters atlètics que ens faran l'honor de visitar-nos, vinguin a guanyar medalles mentre nosaltres ens limitem a fortificar els músculs dels palmells a base d'aplaudir. Hi posarem, també, altres coses que potser ens faran pagar l'eufòria passatgera d'uns quants dies amb un endogalament d'uns quants anys. Però ja està dit: tant de bo que tot vagi com una seda, i ja que la decisió ha estat presa, que els déus ens siguin propicis. Ens caldrà sort, perquè la veritat és que ja hem ensopegat més d'una vegada. Una de les primeres fou la tria de la mascota, que va motivar des del moment d'ésser coneguda adhesions entusiastes i detractors gairebé enfadats.

Jo em comptava entre aquests darrers, però tots ens equivocàvem,

perquè si algú es pren la molèstia de comparar el disseny premiat amb el model definitiu veurà que l'un i l'altre no tenen res a veure. Fan pensar en un cas d'intent d'hipnosi col·lectiva, com si ens volguessin fer passar bou per bèstia grossa. Ens van contar que l'esbós primitiu havia estat retocat per especialistes, per tal d'adaptar-lo, i el van adaptar tant que en va sorgir una altra figura, el Cobi, representant dels gossos d'atura del país. El toc de catalanitat li ve de tres o quatre ratlles al front que fan el paper del serrellet típic de les espècies nostrades. Amb bona voluntat i poca claror, mirant-lo d'esquitllentes, es pot convenir que sí, que podria tractar-se d'un gos, encara que per classificar-lo entre els d'atura es necessita una voluntat de ferro.

El darrer contratemps referent al COOB ha estat el cas de l'entrada de la pesseta al sistema monetari europeu. En principi, per a molts, semblava una bona notícia, dit així en termes generals. No us ho penséssiu pas! Feia pocs dies que el Comitè Olímpic Barcelona '92 havia anunciat la signatura imminent d'una pòlissa que garantia una cotització de 140 pessetes per dòlar, al marge de les possibles fluctuacions. Ignoro per què això era considerat molt favorable, perquè s'esperava un pagament immediat de 215 milions de dòlars a càrrec de la NBC. I vet aquí que, quan més felices ens les prometiem, la pesseta (per culpa del seu festeig amb l'ecu) experimenta una inesperada apreciació respecte a la moneda americana i les entitats bancàries compromeses a recolzar l'operació fan marxa enrera. El substanciós ingrés queda ajornat, amb tanta falta com

ens fan les entrades de calaix.

Perquè és cert que tenim moltes despeses. Només cal donar un tomb per Barcelona, sobretot pels afores tocats per l'olimpisme, per adonar-se del trasbals que ja tenim al damunt. I ens posen nerviosos: ens han vingut a veure uns quants experts enviats pel Comitè Olímpic Internacional i resulta que després de la seva supervisió no s'han mostrat del tot contents. No han dissimulat la seva preocupació ni els seus dubtes sobre si enllestirem a temps les instal·lacions esportives, si tindrem a punt els allotjaments indispensables per als atletes, els informadors i visitants, i si podrem evitar que els transports es converteixin en un veritable caos...

Per torna, la nostra ciutat té un tic curiosíssim: sempre que rebem visites, de cara al bon temps o en el curs d'esdeveniments memorables, ens dona per esventrar carrers i places i posar-ho tot de panxa enlaire. Em temo que el desfici ja ha començat, amb una anticipació i una empena temibles. A més, ens anem tornant mans foradades i crec que mai no s'havia sentit parlar tant com ara de milions que van i vénen. Bé, més aviat que van o se'n van, en coses sovint absurdes. El fet més greu és que el mal sembla afectar totes les institucions.

Pere Calders